

# ΠΑΡΘΕΝΩΝ

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ.

Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΟΝ  
Επί της διασταυρώσεως των οδών Πειραιώς και Γερανίου, αριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Έν' Αθήναις έτησία δρ N. 8 » » έξαμ. » » 5 » ταίς επαρχ. έτησία » » 10 » » έξαμ. » » 5 » τῶ εξωτερ. έτησία φρ. 15.	Γρωστικοί έρωτες Έμ. Γονζαλές, (μετά εικόνας). — Οί δύο Καλλιτέχναι, (συνέχεια) ύπ. Λάμπρου Ένυόλη. — Χλωίς; Μυθολογική παράδοσις. — Πικρία. — Λύσις Αίνιγματος. — Αίνιγμα.	Έν' Αθήναις ... .. λεπτά 10. » ταίς επαρχίαις . . . » 15. » τῶ εξωτερικῶ ... » 25. Φύλλα προγράμματα » 50.



Μ ερόνευσι, διότι σάς αγαπῶ. (Σελ. 202. στήλ. 2.)

## ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALEZ

V.

Συκοφαντία και κακολογία

Ἡ προγγίπησσα εἶχε σταματήσει συγχρόνως τὸν ἵππον τοῦ Τσερτοκόνσκι. Οὗτος ἦτο ἡμιθανὴς ἀν οὐχὶ καὶ ἐντελῶς νεκρός.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔδραμε καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ καθημαγμένου ἐκείνου σώματος. Ἡ Βεράτσκα ἔριψε πρὸς αὐτὸν αὐστηρὸν καὶ ψυχρὸν βλέμμα.

— Φύγε, δυστυχῆ, εἶπεν αὐτῶ, δὲν βιά σέ καταγγεῖλω.

— Νά φύγω! καὶ διατί, κυρία;  
— Εἶδον τὰ πάντα, ἐπανελάβην αὐτὴ πλήρως ἀγανακτήσεως. Θά τολμήσῃς ν' ἀρνηθῆς, ὅτι εἶδον; Θά τολμήσῃς νὰ με διαψύσῃς, κύριε;

Ἡ αὐστηρότης τοῦ βλέμματός της ἐτρόμαξε τὸν σημαιοφόρον. Ἐλαβε τὸ κράσιπιδον τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἠσπάσθη αὐτὸ ὡς ἰκέτης. Αὐτὴ ὠπισθοχώρησε μετὰ περιφρονήσεως καὶ βδελυγμίας.

— Προγγίπησσα, σὰς ὀμνύω εἰς τὴν τιμὴν μου, δὲν ἤθελον νὰ φονεύσω τὸν ὑπασπιστήν, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω.

Ἡ Βεράτσκα ἐποίησε σημεῖόν τι δυσπιστίας, ὅπερ κατελύπησε τὸν Ἀλέξανδρον.

— Ἐπαθῶμον νὰ σὰς πιστεύσω,

κύριε. Ἄλ' εἶθε λοιπὸν λίαν ἀδέξιος;

Ἄκρι ἐκόλλισεν ἐπὶ τῶν παρεῶν τοῦ γενναίου ἐκείνου νεανίου, ὅστις ἀνέκραξε μετὰ σπαρτακτικῆς φωνῆς:

— Ἄλλὰ, καὶ διατί νὰ φονεύσω τὸν ἀνθρώπον τοῦτον; Σὺς δὲν τὸν ἠγαπᾶς.

Τὸ πρόσωπον τῆς Βεράτσκας ἠκτινοβόλησεν. Ἡ κόρη, ὅμως ἀμέσως ἐπαναλαβούσα τὴν παγερὰν αὐτῆς αὐστηρότητα, εἶπε:

— Πῶς δύνασθε νὰ ὀμιλῆτε τοιοῦτοτρόπως, ἐνώπιον ἐνὸς θνήσκοντος;

— Ἄ! ἀν αὐτὸς ἠδύνατο νὰ με ἀκούσῃ. Θά με ἐσυγχώρῃ, ἐφιθύρῃσεν ὁ Ἀλέξανδρος, δένων τὴν πληγὴν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ διὰ τοῦ χειρομάχρου

της πριγγιπήσσης, ὅπως σταματήσῃ τὸ αἷμα.

Ὁ θνήσκων ἐξέβαλε βαρὺν στεναγμόν. Τὰ ἄχρα χεῖλη του διηνοίγησαν. Ἐνέφξε τὰ θολὰ ὄμματα του. Μετὰ τινα στιγμὰς ἀνεγνώρισε τὴν Βεράτσκιν καὶ μειδιάματι ἐραϊδίμω τὸ πελιδὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

— «Α! ἡ καρδία του ἤργισε νὰ πάλλῃ. Ὁ Θεὸς ἀποδίδει αὐτῷ τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ ἀποθάνῃ! — ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μετ' ἀγάτου χαράς, ἥς ὁ σημαιοφόρος δὲν ἐνόησε τὴν αἰτίαν.

Ὁ Τσερτοκόνοσκη ἤγειρε τὴν κατημαγεμένην κεφαλὴν του καὶ ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς ἀγωνιώδους:

— Τὴν χεῖρά σας, πριγγίπησσα, δότε μοι τὴν χεῖρά σας. Δὲν θὰ τὴν κρατήσω πολὺ. Μόλις τὴν αἰσθάνομαι. Ναί, θὰ ἀποθάνω, ἀλλὰ παρατηρῶν ὑμᾶς. Εἶναι τελευταῖα ἡλιακὴ ἀκτίς φωτίζουσά με πρὶν ἢ βυθισθῶ εἰς τὸ αἰώνιον σκότος. Εἴθε καὶ ἐκεῖ νὰ ἠδυνάμην νὰ ὄνειροπολῶ περὶ ὑμῶν. «Α! ἤλπιζον εἰς ἡλύτερον μέλλον...

Ἡ Βεράτσκιν ἐθλίψε τὴν παγωμένην τοῦ ὑπασπιστοῦ χεῖρα. Διὰ δὲ τοῦ βλέμματος ἐπέβαλεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Τσερτοκόνοσκη, σὰς λυποῦμαι ἐγκαρδίως, ἐψιθύρισεν οὗτος.

Ὁ ὑπασπιστὴς ἀνεσκίρτησε, καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πλήρως μίσους πρὸς τὸν σημαιοφόρον.

— Λυποῦμαι, διότι προσέκαλεσά τὴν ἀσύνητον ταύτην μονομαχίαν, προσέθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

— Μινομαχίαν! ἐφέλλισεν ὁ θνήσκων μετὰ πικροῦ μειδιάματος. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, δολοφόνε! Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ!

Ὁ σημαιοφόρος ἐφρικίασε, καὶ εἶπε:

— Καὶ σὺς ἐπίσης, πιστεύετε... καὶ σὺς!... ὦ! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Γνωρίζετε κάλλιστα ὅτι δὲν εἶμαι οὐτιδανός. Τὸ λέγετε διὰ νὰ ἐκδικηθῆτε. Δὲν τὸ πιστεύετε ὅμως. Ἀπόδοτέ μοι τὴν τιμὴν μου, Τσερτοκόνοσκη. Θέλετε νὰ με ἀτιμᾶσθε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελευταίᾳ σας στιγμῇ; Ὅθι φέρετε μεθ' ὑμῶν τὴν τιμὴν μου εἰς τὸν τάφον;

— Δὲν εἶθε σὺς, ὁ θράσους μοι τὴν ὀμοπλάτην; εἶπε μεγίστην καταβάλων προσπάθειαν ὁ ὑπασπιστὴς, καὶ ἐκβάλων ὑποκώφους γογγυσμούς ἐκ τῶν πόνων.

— ἦθε χαμένος. Ἐσκόπευσα τὸν ἔπρον σας εἰς τὴν κεφαλὴν. ἦθελον νὰ σᾶς σώσω ἐκ τῆς βαράνου...

— Καὶ τὴν ἐβραχύνετε, πράγματι. Ἐὐχαριστῶ, κύριε— τοῦτο εἶναι ἀληθῶς γενναῖον. Ἀλλὰ, σκοπεύετε καλλίτερον, ὅταν θέλετε...

— ὦστε, με κατηγορεῖτε ἐπὶ προ-

δοσίᾳ καὶ δολοφονίᾳ! ἀνέκραξεν ὁ σημαιοφόρος.

Ἡ κεφαλὴ του ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους. Οἱ βραχιόνες του ἔπεσον κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Ὁ ἐγκεφαλός του ἐφάνη προσβλήθεις ὑπὸ παραλυσίαις. ἤθελαντο ἑαυτὸν ἀδύνατον νὰ παλαῖσῃ κατὰ τῶν εἰδεχθῶν τούτων φαινομένων τοῦ ἐγκλήματος. Πῶς νὰ δικαιολογηθῆ; Δὲν ἠδύνατο βεβαίως ν' ἀπειλήσῃ θνήσκοντα. Δὲν ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ πεποίησιν τόσῳ ἀμειλίχτου λογικῆς.

Ἡ Βεράτσκιν ἐνόησε τὴν βραθειὰν ἐκείνην θλίψιν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν θνήσκοντα:

— Ἀπατάσθε, Τσερτοκόνοσκη. Ὁ Ἀλέξανδρος θὰ εἶδεν τὴν ζωὴν του, ὅπως σᾶς σώσῃ. Μὴ τὸν κατηγορήσετε λοιπὸν ἐνώπιον τῶν μαρτύρων, οἵτινες ἔρχονται ἤδη.

— Πόσον τὸν ἀγαπᾷ! ἐσκέφθη ὁ ὑπασπιστὴς, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.

— Ἄν ἐπίστευον αὐτὸν ἔνοχον. ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, ὅτι τὸν ἐβδελυσσόμεν, καὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ μὲν πλησίον σου.

Ὁ Τσερτοκόνοσκη ἠτένισεν αὐτὴν ἀσκαρδάμυκτι, καὶ εἶπε δι' ἀθηνούσι φωνῆς:

— Σεῖ, εἶδετε, Βεράτσκιν. Μὴ εἰπτε ἄλλο ἢ τὴν γυμνὴν ἀλήθειαν. Ὁμολογήσατε εἰς πάντας ὅτι εἶδετε μόνον. Μὴ ζητῆτε παρ' ἐμοῦ νὰ ψευσθῶ, Βεράτσκιν. Ὁ θνήσκων δὲν πρέπει νὰ ψεύδῃται... οὐδὲ ὅπως σώσῃ τὸν δολοφόνον του.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ σημαιοφόρου, ὡς αἰχμὴ δλητηριώδους βέλους.

Ἡ νεᾶνις ἔκυψεν πρὸς τὸν ὑπασπιστήν, καὶ εἶπεν:

— Ἀλλά, διατί θὰ διέπραττε τὸ ἀσύνητον τοῦτο ἐγκλημα; Διατί; αὐτὸς ἀξιωματικὸς τόσῳ νέος καὶ τόσῳ θερμῶς ἀγαπῶν τὴν μητέρα του;

— «Α! ὁ ἀγαθὸς υἱός! ἐφέλλισεν ὁ θνήσκων. Δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν διατί τόσῳ ψυχρῶς με ἐδολοφόνησε... ἐνῶ ἐγὼ ἐμπιστευόμην ἀφελῶς εἰς τὴν τιμιότητά του;...

— Δύνασθε νὰ με προσβάλητε κατ' ἀρέσκειαν, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ σημαιοφόρος, καταβεβλημένος ἐκ τοῦ αἵσχους. Εἶθε γίαν ἰσχυρὸς κατ' ἐμοῦ, διότι ἔχω τὸ ἄδικον νὰ ζῶ, ἐνῶ σὺς ἀποθνήσκετε!

— Τελειώσατέ με, λοιπὸν! πλήξατέ με! ἐμποδίσάτέ με ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλήσω! εἶπε μετ' ἀπεριγράπτου μίσους ὁ Τσερτοκόνοσκη.

— Ἀλέξανδρε, τρέξατε νὰ ἀναγγείλατε τὸ δυστύχημα τοῦτο εἰς τὸν πατέρα μου, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ Βε-

ράτσκιν, καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ φέρῃ ταχέως τὸ ὄχημα. Πρέπει νὰ μεταφέρωμεν τὸν φίλον μας εἰς τὸ φρούριον ἀνευ ἀναβολῆς καὶ νὰ προσκαλέσωμεν τὸν ἰατρόν.

Ὁ σημαιοφόρος δὲν ἐκινήθη. Ἡ πριγγίπησσα ἤρπασε τὴν ἀδρανῆ χεῖρά του.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ πιστεύσω καὶ ἐγὼ ὅτι εἴθε ἔνοχος;

Ὁ Ἀλέξανδρος ἠτένισεν αὐτὴν μηχαϊκῶς, καὶ οἱ ἐκπεπληγμένοι ὀφθαλμοὶ του ἐδείκνυν ὅτι τὸ λογικὸν δὲν ἐλειτούργει πλέον.

— Ὁ δυστυχῆς! ἐψιθύρισεν ἡ Βεράτσκιν.

— Τὸν λυπεῖσθε; εἶπεν ὁ θνήσκων.

«Α! αἱ γυναῖκες θὰ συγχωροῦσι πάντοτε τὸ ἐγκλημα... οὐτινός ἡ αἰτία ἢ τὸ μυστικόν... εἶναι ὁ ἔρωξ!

— Ὁ ἔρωξ! ἐπανέλαβεν ἡ πριγγίπησσα.

— Σιωπήσατε, ἀνέκραξεν ὁ σημαιοφόρος, ἀφυπνισθεὶς ἐκ τοῦ ληθάργου, ὑπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ἥς ἐνόησε τὴν σκτανικὴν δολιότητα.

— Μὲ ἀπειλεῖ! εἶπεν ὁ Τσερτοκόνοσκη, ὅπως ἐξησθενημένος. Εἶναι λίαν οὐτιδανός!

Ὁ Ἀλέξανδρος κατέστη πελιδός.

— ὦ! με ἐνόησεν, προσέθετο ὁ θνήσκων. Ὁ,τι δὲν ἐτόλμησε... νὰ σᾶς εἰπῇ... Βεράτσκιν... θὰ τολμήσω... ἐγὼ... ἀντ' αὐτοῦ...

— Σιωπήσατε, πρὸς Θεοῦ! εἶπεν ἰκετευτικῶς ὁ Ἀλέξανδρος... Ἄδθετε οἶκτον!...

Ὁ ὑπασπιστὴς ἐφάνη ἀπαντᾶν αὐτῷ διὰ τοῦ βλέμματος:

— Ἐλαβες σὺ οἶκτον δι' ἐμέ!

Δὲν ὀμίλησεν ὅμως, ἐξοικονομῶν τοὺς λόγους του, διότι ἤσθάνετο τὸν θάνατον προσεγγίζοντα καὶ παγόνοντα τὰ χεῖλη του.

— Ὁμιλήσατε λοιπὸν, σᾶς παρακαλῶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ νεᾶνις. Ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν, Τσερτοκόνοσκη, τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, τὴν ὅποιαν αὐτὸς τόσον φοβεῖται.

Ὁ θνήσκων συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης:

— Μὲ ἐφόνευσε, Βεράτσκιν, διότι σᾶς ἀγαπᾶ.

— Αὐτὸς, ὁ Ἀλέξανδρος! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, συγκινηθεῖσα βιαίως ἐκ ταπεινώσεως καὶ χαρᾶς, ἣν δὲν ἤθελε νὰ ἐκδηλώσῃ.

— Ναί! ὁ υἱὸς τῆς Ναθαλίας... ἀγαπᾶ τὴν κόρην τοῦ πρίγγιππος Μουριάκιν... τὴν ὑπερήφανον Βεράτσκιν... ἴδου, διατί ἐγὼ ἀποθνήσκω!

Ἡ ἐρωτικὴ αὕτη ἔμπαλιν, ἀπαγγέλθησα διὰ τοῦ στόματος ἀποθνή-

σκοντος ἀντραστοῦ, παρήγαγεν ἐπὶ τῆς πριγγιπέσης παρὰ δόξαν καὶ ἀπαισίαν ἐντύπωσιν. Ἡ προσβληθεῖσα ὑπερηφανία της δὲν ἠδύνατο νὰ κωλύσῃ αὐτὴν ὅπως μὴ κλονισθῆ ὑπὸ τῆς μυστηριώδους ταύτης ἀλύσειος τῶν περιπτώσεων, αἵτινες ἐφαίνοντο συνδέουσαι τὴν τύχην της μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Αὐτὴ θὰ ἀπέκρουε περιφρονητικῶς τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμόν, ὃν ὁ σηματοφόρος θὰ ἐτόλμα νὰ προσφέρῃ περὶ τοῦ ἐρωτός του, ἀλλ' ἢ τοιαύτη ἀπροσδόκητος διακήρυξις τὴν κατέλαβε ἀπαράσκευον, καὶ αὐτὸ ἐστὶ τὸ ὑποτιθέμενον ἔγκλημα, ὅπερ ὁ Τσερτοκόνσκι μετὰ τοῦ ἐρωτός τούτου συνέδεε, ἐδίδεν εἰς τὸ πάθος τῆς Ἀλεξάνδρου ἀγρίον μεγαλειόν, ὅπερ ἐμέθυσκε τὴν πριγγιπέσαν.

— Ἀκούω τὸ ὄχημα τοῦ πατρός μου, εἶπεν αἶφνης. Ἀφετέ με νὰ σώσω τὸν Ἀλεξάνδρον. Μὴ μὲ διαψεύσῃτε, φίλε μου.

— Ἦσυχάσατε... ἐφέλλισεν ὁ θνήσκων, ... οὐδὲν θὰ εἰπῶ... περὶ... τῆς αἰτίας... τῆς δολοφονίας!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν.

— Θεέ μου! ἐδεήθη ἡ Βεράτσκκα, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ ὀμιλήσῃ ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

Τὸ ὄχημα τοῦ πριγγίπος Μουριάιν ἐφθάνεν ἐκ τοῦ ἄλλου. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμήν καὶ ὁ συνταγματάρχης Γουρσλόφ ἔτρεχεν ἐκ τῆς πεδιάδος. Ἀμφότεροι εἶδον τὸ αἵματηρόν δράμα καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐμάντευσαν.

— Ἰδοὺ δυσάρεστος ὑπόθεσις, Ἀλέξανδρος, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ Τσερτοκόνσκις ἠνέφεξ τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσεπάθησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἀντὶ φωνῆς ἐξῆλθε τοῦ στόματός του ρόγχος θανάτου.

— Τίς σέ ἐφόνευσεν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

Διὰ τοῦ βλέμματος ὁ ὑπασιπότης ὑπέδειξε τὸν ἀντραστὴν του, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἔπεσε βαρεῖα. Ἀφρὸς ἐρυθρός ἐξῆλθε τῶν χειλέων του. Ἦτο νεκρός.

— Μονομαχία, ἄνευ μαρτύρων, ἐξηκολούθησεν ὁ συνταγματάρχης. Πράγμα σπουδαῖον, σπουδαϊότατον!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἢ πριγγιπέσσα διὰ σημείου ταχείου καὶ ἐπιβλητικῶ τὸν ἀνχαίτισε.

— Μονομαχία τῶ ὄντι, ταγματάρχχα Γουρσλόφ, ἀπήντησεν ἐρυθριῶν.

— Μάρτυρες, κύριοι, ἦσαν, προσέθετο ἡ πριγγιπέσσα. Ἦμην ἐγὼ. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐμονομάχησαν ἐριπποὶ διὰ τοῦ πυροβόλου, ὡς πρᾶττουσι συχνάκις οἱ Ἀμερικανοί.

— Εἶναι δυσάρεστον! Ὁ Θεὸς τὸ εἰζεύρει. Ἐπεθύμουν νὰ θραύσω κάλ-

λιον τὸ τουρκικὸν σιμβούκιόν μου, καὶ αὐτὴ ἡ μονομαχία νὰ μὴ συμβῇ! Ἀξιωματικοὶ ῥώσσοι νὰ μονομαχήσωσιν ὡς μέθυσοι ἀμερικανοί! Καὶ εἰς σηματοφόρος μετὰ ὑπασιπότητος προσέτι! Κακὴ ὑπόθεσις!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινεν ἀκίνητος, χαμαιεύων, κἀτωχρος ὡς ἔνοχος. Καὶ ὄμω; εἰδαιμονία ἐπλημμύρει τὴν καρδίαν του. Ἡ Βεράτσκκα δὲν προσεβλήθη ἐκ τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Τσερτοκόνσκι. Δὲν κατεκεράυνωσε διὰ τῆς περιφρονήσεώς της τὸν ταπεινὸν σηματοφόρον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Τὸν ἐπροστάτευσε, τὸν ὑπερήσπισε, τὸν ἔσωσε. Ἐξεβαίου τὴν ἀθωότητά του, εἰς τὴν ἔσῳξ δὲν ἐπίστευσεν. Ἐνώπιον τοῦ ἠρωτοηριασμένου ἐκείνου πτώματος, ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς ἐξυπνος ἐβλεπεν ἐκ τῶν ὄνειρων ἐκείνων, ἅτινα εἶναι οἰοεὶ ὁ σπασμὸς τῆς εὐδαιμονίας.

— Καὶ διατί ἡ μονομαχία αὐτή; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ συνταγματάρχης Γουρσλόφ.

— Ἀφετέ ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου θέματος! εἶπεν ὁ πριγγίψ Μουριάιν. Συνταγματάρχα, βοηθήσατε τὴν θυγατέρα μου νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ὄχημα. Ἰδέτε, εἶναι καὶ αὐτὴ ὡχρὰ ὡς πτώμα. Δὲν ἠγνωσίτε ὅτι ἡ πτωχὴ μου Βεράτσκκα εἶναι νευρικὴ εἰς τὸν ἐσχατὸν βαθμόν. Ἡ κατηραμένη αὐτὴ μονομαχία θὰ προσξενήσῃ αὐτῇ ὅκτω ἡμερῶν τοῦλάχιστον ἡμιρανίαν. Εἰς τὸν διάβολον οἱ μονομάχοι!

Ὁ Γουρσλόφ μειτέφερε τὴν πριγγιπέσαν εἰς τὸ ὄχημα, εἶτα ἀπεμακρύνθη βαρεῖα καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὸν σηματοφόρον ψιθυρίζων:

— Ἰδοὺ δύο νέοι πατεινοί, οἷτινες ἐφώνησαν πολὺ δυνατὰ. Ὁ εἰς κείται ἤδη νεκρός. Ὁ ἄλλος δὲν εἶναι εἰς κλιτεράν θέσιν. Θὰ χάσῃ τὸν βαθμόν του καὶ θὰ γίνῃ ἀπλοῦς στρατιώτης. Εἰς τὴν θέσιν του, οὐ ἐπεθύμουν κάλλιόν νὰ εἶχα μίαν στραῖραν εἰς τὴν κεφαλῆν.

Πρὸς τὴν Μάρφαν Γρηγορόβναν, μοναχὴν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἀγίας Ἀννης

Εἰς Κίεβον.

Διατί νὰ μὴν ἦμαι παρὰ σοί, προσηφιλῆς καὶ ἁγία Μάρφα, κελεισμένη ἐν τῷ κελλειῷ σου, ἐλευθερὰ νὰ δέωμαι καὶ νὰ ὑποφέρω, μικρὸν τῶν εθονεργῶν βλεμμάτων; Ὡ! ἔχω ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ μοναξίας!

Εἰλικρινῆς εἶλη τῆς νεότητός μου, πόσον μεμακρυσμένη μοὶ φαίνεται ἡ εὐδαιμονία ἐκείνη ἐποχῇ, καθ' ἣν οὐδέ-

λοις φροντίζουσαι περὶ τοῦ μέλλοντος, διασκεδάζομεν ὀλισθαίνουσα διὰ τῶν ἐλκήθρων ἐπὶ τῶν πεπηγότων ὑδάτων τῆς Ἰωάννης Ῥουφαιας, καθ' ἣν ἐτρέφομεν καὶ κατηρχόμεθα τὰ ἐξ ἰππεσληρυμένης χιόνος ὄρη, βάλλουςαι φωνὰς χαρᾶς, καθ' ἣν αἱ ὑπὸ τὸν πένθιμον οὐρανὸν πεδιάδες μας, κεκαλυμμένα ὑπὸ τῆς χιόνος ἐθελγον τὰ ὄμμητά μας καὶ τὰς παιδικὰς καρδίας μας, ὡς ἂν ἦσαν οἱ μαγικοὶ κῆποι τῆς Ἰδῆμ!

Σὲ βλέπω ἔτι, Μάρφα, μετὰ τὸ μικρὸν σου ρόδινον πρόσωπον, σοβαρὰν καὶ γλυκεῖαν, ζητοῦσαν νὰ μὲ ἀναχαίτισῃ, καὶ ὡχρῶσαν, ὅτε ἀσυνέτως ἐκυπτον ἐκτὸς τοῦ παλαιοῦ ἡμῶν ἐλκήθρου, τοῦ ἔχοντος σχῆμα κύκνου, ἢ ὅτε ἡ χιὼν ἐρηγγυνο ἀνοίγουσα ὀπισθεν ἡμῶν βάραιθρον τι.

Ἀνεκκοινοῦμεν ἀμοιβαίως τὰς ὄνειροπολήσεις μας, ἐν παιδικαῖς ὀμιλίαις καὶ ἀπλοῖαις ἐξομολογήσεσι. Σὺ ἐπόθεις τὸν μονήρη βίον τῶν πτωχῶν μοναχῶν τῆς Σουλζάλης ἢ τοῦ Κιέβου, ἰσχυρομένων νὰ καλύπτωσι δι' ὠραίων χρωμάτων τὰς κατὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ βάρβαρον βυζαντινὸν ρυθμὸν ἐζωγραφημέας κατίσχυον εἰκόνας. Σὺ ἐτρόμαξες τὴν πάλιν τοῦ κόσμου καὶ τὰς θυέλλας τῆς καρδίας, αἵτινες σοὶ ἐφαίνοντο τερατώδεις ὅσον καὶ ἡ ἁμαρτία.

Ἡ ζωὴ σοὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀγόνος ἔρημος, διακοπτομένη ὑπὸ ἀβύσσων, ἐνῶ δι' ἐμὲ ἦτο θάλασσα, ὅτε μὲν κυανὴ καὶ χρυσιζουσα, ὁ δὲ πένθιμος καὶ μαινομένη, πάντοτε ὄμω; μυστηριώδης.

Τὸ ὀνειρτικὸν τοῦ χαρακτῆρός μου καὶ ἡ ὑπερηφανία μου σὲ ἐτρόμαξον. Ἐλυπέισο διὰ τὴν ἐπιμονήν μου ἐν τῇ ἀνταρσίᾳ καὶ τῷ ψεύδει.—διότι ἐτόλμων νὰ ψεύδωμαι, ὅπως ἀντιστῶ εἰς τὴν ἀδικίαν. Ἔνοιτε ἦμην εὐσεβεστέρα σοῦ, Μάρφα. Κατησπαζόμεν τὰς ἁγίας εἰκόνας μετὰ παραφροσᾶς δακρύων, ὅπως εἰσακούσωσιν ἀσπυρᾶντινὸς παρακλήσεως. Ἀλλοτε κατηρῶμην αὐτὰς ὡς σύμβολα ἀνίσχυρα καὶ ψευδῆ, μετὰ τῶσιν ἀγανακτῆσεως, ὅτε ἔτρεμες σύσσωμοι. Τότε, ἀγαθὴ Μάρφα, ἐδέεσο ὑπὲρ ἐμοῦ κρυφίως, ταπεινῶς, μεθ' ὑπομονῆς ὑπερτάτης, ἐνῶ ἐγὼ ὡργιζόμεν καὶ σὲ ἐχλεύαζον.

Σὲ ἐβασάνισα λίαν διὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ τῶν παραφροσῶν μου. Ἀλλὰ σὺ ὑπέμενες ταῦτα πάντα, ὡσανεὶ ἐκτοτε ἡσκάισο ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἁγίας! Ἄν ἐν στιγμῇ παραφροσᾶς ἐτυπτον ἀδεξίαν δούλην, ἥτις εἶχε ρίψῃ ἐπὶ τῆς ἐσθητός μου ροιδά ὑδάτος: ἂν διὰ τῆς χρυσοβελόνης μου ἐτρύπων τὴν ὠμοπλάτην τῆς γυναικός, ἥτις δὲν εἶχε διευθετήσῃ καλῶς τὴν κόμπην μου, σὺ ἐσπευδεις νὰ ἐπανορθώσης τὰ σφάλ-

ματά μου δι' ἀγαθοῦ τινος λόγου, ἢ χρηματικῶν δώρων. Ἄν ἦμην ἀσθενής, σὺ ἠγγύπνεις παρά τὸ προσκεφάλαιόν μου, ἢ ἀπτες λαμπάδας εἰς τὰς εἰκόνας καὶ ἐδέσσο ὑπὲρ ἐμοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφῆς. Καὶ σήμερον ἐτι δὲν ζῆς ἢ διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὴν προσφιλή σοι Βεράτσαν. Ἡ ὑπαρξίς σου εἶναι ἢ ἡ ἐξάντησις τῆς ἰδλικῆς μου. Ὡ γλυκεῖα καὶ τρυφερά κόρη! Ἀξίζεις ἑκατοντάκις πλέον ἢ ἡ ἀχάριστός σου φίλη ἐνώπιον τοῦ αἰωνίου, διότι οὗτος γινώσκει τὰ μύχια τῶν καρδιῶν ὡς τοὺς ἐν τῷ πυθμένι τῆς θηλάσσης κοιμωμένους κόκκους τῆς ἄμμου!

Ὅτε μὲ κατέλιπες, ὅπως εἰσέληθες ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Ἄννης, μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις, τὰς κραυγὰς καὶ τὰ δάκρυά μου, μοι εἶπες, προσφιλέ ἀδελφῆ μου, ὅτι ἐγκαταλείπεις τὸν κόσμον, διότι ἡ ψυχὴ σου λίαν ἀσθενῆς εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἀντλή ἰσχυρὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ διότι ἠσθάνεσο ἑαυτὴν ἀνίσχυρον νὰ ἀνισταθῆ εἰς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ κακοῦ. Εἰς ἐμέ δέ, αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν—Ὡ! δὲν ἐλησμόνησα τὴν προφητείαν ταύτην, ἥτις μοὶ ἐνεποίησε παραδόξῳ ἐντόπωσιν, — προεἶπες, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσω, διότι—κατὰ σέ—ἐστεροῦμην τῆς ἀγνοήτου καὶ τῆς ὑπακοῆς. Σὺ—προσέθηκες—οὐδέποτε θὰ ὑπακούσης εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ θὰ περιφρονῆς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἠθέλε σέ ὑπακούει τυφλῶς.

Ἐσκέρθησαν συχνάκις τοὺς λόγους τούτους, οἷτινες ἐχαράχθησαν ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς τὸ *Maré*, *Θεκέλ*, *Φαρέ*. ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας. Ἐπὶ πολὺ ὁ κόσμος σέ ἐδικαίου, τόσον μοὶ ἐφάνετο κενός, τόσον αἱ λαμπρότεραι αὐτοῦ ἰδέαι μοὶ ἐφάνοντο ἀνούσιοι καὶ ψευδεῖς. Δὲν τὸ ἀγνοεῖς, Μάρρα, ὑπὸ τὸ φαινόμενον πνεύματος φαντασιολόγου καὶ ἐλαφροῦ κρύπτω σιδηρὰν θέλσιν καὶ καρδίαν ἀδάμαστον. Τὸ ἐνστικτικὸν τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ κακοῦ, τῆς οὐτιδανότητος, τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ὑποκρισίας, ὑπάρχει ἐν ἐμοί. Ἐκ τῆς φυσικῆς ζωῆς ἀγαπῶ πρὸ πάντων τὰς κινδυνώδεις ἀσκήσεις. Ἐν τῷ εἰδικῷ βίῳ, ἔχω μέγα καθήκον νὰ ἐκπληρώσω. Εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἀγαπήσω μόνον τὸν Θεόν, ἐν ἑλλείψει ἀνδρὸς ἁγίου δι' ἐμέ. Ἄλλ' ἐν τῷ ἀσκητικῷ μου βίῳ θὰ ἤμην πλήρης πάθους, ὡς ἡ ἁγία Θηρεσία, καὶ δὲν θὰ δύναμμι νὰ ὑπομείνω τοὺς αὐστηροὺς κανόνας καὶ τὸν περιορισμὸν τῆς Μονῆς, οἷτινες ἐκνευρίζουσι τὰ ὑψηλόφρονα πνεύματα ἀκρι τοῦ μαρτυρίου, ἢ τὰ ἐξάπτουσιν ἀκρι τῆς παραφροσύνης. Ἐκρίνα δὲ ἐπὶ πολὺ, ὅτι εἶχες ἀναγνώσει τὸ ἀληθές μου ὄρωσκόπιον καὶ ὅτι ὁ ἔρωσ θὰ κατῆλαυτο ἀγώγιws

ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὡς μαραίνονται τὰ ὑψηλάφρονα ἐκεῖνα δένδρα, ὧν ἡ εὐωδία δὲν ἐφαίδρυνε θνητὸν.

Καὶ ὅμως ὁ χρισμὸς σου ἐψεύσθη, ἀγαπητή μου Μάρρα. Ἐλησμόνησες ὅτι ἠδυνάμην νὰ γαπήσω τὸν ἄνδρα, χάριν τοῦ ὁποίου θὰ μὲ ἐταπεινῶσιν καὶ περιφρονῆσι ζηλότυπος, ὁ κόσμος, ὃν ἐνχαριστούμαι νὰ περιφρονῶ. Ἐλησμόνησες ὅτι ἠδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τὸν ἄνδρα, ὅστις χάριν ἐμοῦ θὰ προεκλίει, ἄνευ κομπασμῶν, τὴν ρωσικὴν καινολίαν, καὶ ὅτι θὰ ὑπεστήριζον αὐτὸν ὅπως ἀνθῆξῃ εἰς τὸ σχεδὸν ἀσύνητον τοῦτο ἔργον.

Ἐν τῷ μίσθ τῶν προῶρων τούτων γερόντων, τῶν παρασιμωφῶν κυριῶν, χομερῶν καὶ διεσθαρμένων, οἷτινες δαπανῶσιν ἐν τῇ κραιπάλῃ, τῷ παιγνιδίῳ, ταῖς ραδιουργίαις, ἢ ταῖς βιαιοπραγίαις τὴν ὀκνηρὰν αὐτῶν ἐνεργητικότητα, εἶρον καρδίαν τολμηρὰν καὶ εἰλικρινῆ, ἢ ἅπανα ἡ φιλοδοξία συγκεντροῦται εἰς τὸν ἔρωτὰ μου. Εἶναι νέος τις ὅστις, ὅπως μὴ μὲ ἀφήσῃ νὰ καθ' ζῶσα, ἐν πλήρει χορῷ τῆς αὐλῆς, ἐτόλμησε νὰ παραβιάσῃ τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, κινδυνεύων νὰ δυσαρρεστήσῃ τὸν Τσάρον. Δὲν εἶναι οὗτος πτηνὸν σπᾶνιον καὶ περιεργον ἐν τῇ ρωσικῇ γῆ; Ἄλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον, Μάρρα. Ἐφόνευσεν ἐν μοναχίᾳ ἕνα τῶν μνηστέρων μου, τὸν ὑπάσπιστὴν Τσερτοκόνσκιη. Τὴν στιγμήν δὲ ταύτην, καθ' ἣν σοὶ γράφω, περιμένονεν μετ' ἀγωνίας εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Δέου εἰς τὸν Θεὸν μετ' ἐμοῦ, ὃ ἁγία μου Μάρρα, ὑπὲρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διότι ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὰς προσευχάς σου, καὶ . . . τίς οἶδε; . . . Ὁ Τσάρος εἶναι ἐνίοτε ἐπιεικής. . . Ὁ Ἀλέξανδρος προσελήθη. . . Πρὸ δύο ἐτῶν, ὁ πρίγγιψ Δολγορούκης ἐμονομάχησε, καὶ ἐτιμωρήθη ἀποσταλεῖς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Καυκάσου. . . Ὡς, Μάρρα, ματαίως προσπαθῶ ν' ἀπατήσω ἑμαυτήν. . . Ἐνδομυχὸς φωνῆ μοὶ λέγει, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος θὰ τιμωρηθῆ αὐστηρῶς. Πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ, ἀδελφῆ μου, ἐνώπιον τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Εἶθε αὐταὶ νὰ οἰκτείρωσι τὴν ἀπελλισίαν μου! . . .

#### Δεύτερον ἀπόσπασμα

Πορεύομαι, Μάρρα, ἐν τοῖς χοροῖς καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλ' ἔχω τὴν καρδίαν νεκράν. Δὲν θὰ μὲ κατηγορήσωσι πλέον ἐπὶ φιλαρρεσκίᾳ. Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ κρύψω τὴν ἀνησυχίαν, ἥτις ἀπαύστως μὲ κατατρώγει. Ὁ κόσμος ἀναμφιδόλως ἐκδικεῖται. Δὲν ἀπαιτεῖ τὴν φυσικότητα, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν. Θέλει νὰ ἀνήκῃ εἰς

αὐτόν, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνδιαφέρεσα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μόνου. Πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτῷ τὴν ψυχὴν σου, ὅπως τὴν βασανίξῃ κατ' ἀρέσκειαν. Ἄλλὰ κρύφον ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας σου ἔρωτα, ὅστις καὶ σέ αὐτὴν ἐτι τρομάζει, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἐνέει, καὶ θὰ κατεδίωκε διὰ τῶν σκληρῶν αὐτοῦ σαρκασμῶν. Ὡ! τότε, ἀν λησμονήσῃς νὰ μεδιάσῃς κατὰ τὰς φαντασιοπληξίας του, σέ καταδικάζει καὶ σέ στιγματίζει ἀμειλίχως. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μάρτυς τῆς ἡμέρας, ὅστις καταδικάσθη εἰς τὸν λιθοβολισμόν.

Ὡ Μάρρα! πόσον ὑπέφερον! Ὁ πατήρ μου, ὁ τόσῳ ἀσθενὺς χαρακτηρὸς ἄλλοτε, κατήχησσε δεσπότης. Ἡ κάλαμος μετεβλήθη εἰς σίδηρον. Χθὲς τὸ ἑσπέρας μοὶ εἶπεν ὅτι, ὅπως ἐπιβάλω σιγὴν εἰς τὰς συκοφαντίας, ἔπρεπε νὰ παρερευθῶ εἰς τὸν χορὸν τῆς πριγγιπήσσης Βετουκίωφ. Ἡ εἰσοδός μου ἐνεποίησεν αἰσθησιν. Ἄλλοτε τοῦτο ἦτο θρίαμβος μεθῶν τὴν κουφότητά μου. Χθὲς ἀνέγνων εἰς πάντων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰδῶς τι οἴκτου, περιεργείας, ἢ προσπεποιημένης περιφρονήσεως. Ὁ κόμης καὶ ὁ κ. Ροσδλάγς μὲ ἐπλησίασαν. Ἄγνοα τί εἶπον αὐτοῖς, τοὺς εἶδον ὅμως ὅτι μὲ παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως. Ἡ κεφαλὴ μου ἔκαιε, καὶ ἐνθυμόμην ὅτι εἶχον προκαλέσει τὸν Ἀλέξανδρον. Ἡ συνομιλία τῶν ἀνθρώπων τούτων τοῦ κόσμου μὲ ἐβάρυνε. Ὁ νέος Γάλλος μοὶ προσέφερε τὸν βραχίονα καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου, Ἐσιώπων, ἔχουσα δὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τινος ὑάλου, ἐκρυπτὸμην ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος τοῦ παραθύρου. Ἐκείθεν ἤκουον φλυαρούσας τὰς χήρας, αἷτινες ἐλάμβανον μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον. Κατώρθωσα δ' ἐπὶ τέλους ν' ἀκούω μηχανικῶς, καὶ τοὶ δειροπολοῦσα πράγματα λίαν μεμακρυσμένα.

— Καὶ πῶς ἔχει τὸ θάρρος νὰ φαίνεται! ἔλεγεν ἡ μία, ὠργισμένη διότι ἔχασε δύο ροῦβλια.

— Τοῦλάχιστον νὰ μὴ ἐκαυχᾶτο ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἡρώϊς τοῦ σκανδαλοῦ Ἐψιθύρουν ἄλλη.

— Καὶ ἀμφότεροι ἐφονεύθησαν! Φρικῶδες! φρικῶδες! Ἐγνωρίζετε, πιστεῦω, τὸν ὑπάσπιστὴν; Τὶ θελκτικὸς στροβιλιστῆς ἦτο αὐτός ὁ Τσερτοκόνσκις, καὶ τί κομψός! Ὅτε μοὶ ἀνήγγειλαν τὴν καταστροφὴν, ἐγέμισα δύο μανδύλια δάκρυα. . .

— Ὅποια δυστυχία διὰ τὸν θεῖόν του τὸν στρατηγόν! Εἰς ποῖον θὰ ἀφήσῃ τώρα τὴν περιουσίαν του;

— Μοὶ γράφουσιν ἐκ Πετρούπολεως,

ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐτρέλλαθη ἀφοῦ ἔχασε τὸν ἀνεψιὸν του.

Ἡκούον, καὶ ἡ καρδιά μου κατεσπαράσσετο, τὰς φλυαρίας ταύτας. Ἐγώ, ἢν ἐγνώρισε, τόσῳ τολμηρᾶν, Μάρφα, δὲν ἐτόλμων νὰ κινηθῶ. Ἴσως αἱ ἐχιθινόγλωσσαι ἐκεῖναι γυναῖκες ἐγνώριζον ὅτι ἤμην ἐκεῖ καὶ ἤκουον...

— Εἶδετε τὴν πριγγίπησαν Μουριάκιν; ἠρώτησεν ὁ κόμισ Βετουκώφ διερχόμενος. Τὴν ἔχω προσκαλέσει εἰς τὴν μαζούρκαν, εἶναι πάντοτε ἡ βασιλισσα.

— Αὐτὴ κάμνει πολὺ καλὰ νὰ χορευῆ, ὅπως λησιμονῆ, εἶπεν ἡ γραῖα κυρία.

— Ὁ κόμισ ὅμως ἠδύνατο νὰ εὔρη χορευτριάς; ἐπίσης διακεκριμένας καὶ ἦσσαν κινδυνώδεις τῆς μυθιστορικῆς ἐκεῖνης ἠρωϊδος παρετήρησεν ἡ κόρη τῆς χήρας, ἥτις ἐκάθητο ὡς μούμμια ἐν τῇ γωνίᾳ.

— Πτωχὲ Τσερτοκόνακη! Καὶ ὁ ἄλλος λέγεται, ὅτι μόλις εἶχε προειδασθῆ σημαιοφόρος.

— Ἦτο τόσῳ νέος, ὥστε δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὸν τρελλάνῃ. Εἶχε μεταβῆ ἐπ' ἀδεία νὰ ἰδῆ τὴν μητέρα του.

— Τὴν φρίκη! Ἀναμφιβόλως ἡ πτωχὴ ἐκεῖνη κυρία δὲν θὰ ἐπιζήσῃ.

— Ἐγώ, ἂν ἡ πριγγίπησσα ἦτο θυγάτηρ μου, θὰ καθιστάμην παράφρων ἐκ τοῦ αἰσχους.

— Νὰ στερήσῃ πτωχὴν μητέρα τοῦ υἱοῦ της!

— Θεῖον τοῦ ἀνεψιοῦ του! τοῦτο ἀρκεῖ, διέκοψε φωνὴ ξηρὰ, ἢν ἀνεγνώρισα ὡς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ Γουροσλώφ. Δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω, κυρίαί μου, ὅτι μόνος ὁ ὑπασπιστὴς ἐρονεύθη.

— Μπα! ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, . . . ἐνοιοεῖται; Ἄλλως, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σημαιοφόρος δὲν ἦτο δὰ καὶ δαμαστὴς καρδιῶν τόσῳ ἀκαταμάχτος. . . Ὅσον δὲ περὶ τῆς μονομαχίας . . .

— Ἐ! καὶ τί ἔχει ἡ μονομαχία; ἐπανέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς. Τί εὑρίσκειται ἐν αὐτῇ ἀξιόμετρον; Ὅτι ἡ πριγγίπησσα ἦτο ἡ αἰτία, . . . πιθανόν! . . . Ἄλλ' ὁ ὑπασπιστὴς ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του ἀνανδρόν τινα . . . ἀνευ τοῦτου . . .

Ἡ κόμισ Βετουκώφ εἰσήλθε:

— Καὶ παράδοξον μάλιστα ἀνανδρον, κύριοι. Τῆ ἀληθείᾳ, ἡ χεῖρ του ἔτρεμεν. Εἰς εἰκοσι βηματῶν ἀπόστασιν, τὸν ἐπέτυχεν εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου! . . .

— Ἐτρεμον ὡς κάλαμος, Μάρφα, ἀλλ' ἤκουον ἀπλήτως.

— Ὁ! εἶμαι λιαν μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ πιστεύσω ὅτι ἦτο ἀνανδρός, ἐπαλάμβανεν ὁ Ῥοσβλάνης, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα

εἶναι λυπηρὸν καὶ ἴσως τελειώσῃ κακῶς. Ὁ θεῖος τοῦ φρονευθέντος δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ λησιμονηθῆ ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ. Ἐμονομάχησαν ἀνευ μαρτύρων. Λέγεται μάλιστα—καὶ ἐδόξ' ἐγαμήλωσε τὴν φωνήν— ὅτι ὁ σημαιοφόρος ἐφόνευσε τὸν ἀντίζηλόν του τῇ διατμητῇ αὐτῆς τῆς πριγγίπηςσης, ἥς ὁ ὑπασπιστὴς εἶχεν ἀνακλύψει τὰς μαγικάς συνεντεύξεις.

Προσεπάθησα νὰ ἐγερθῶ, ἀλλὰ τὸ σῶμά μου ἦτο βαρὺ ὡς μολυβδος. Ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου μου, καὶ ἠσθάνομην τὸν νοῦν μου ψεύγοντα. Νευρικός ἐρεθισμὸς μοι ἐπροξένει σπασμοὺς εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ ἠσθάνομην μεγίστην ἔρρεσιν νὰ ἐκραγῶ εἰς καγγασμούς. Ἐδακνον τὸ χειρόμακτρον ἰσχυρῶς, ὅπως πνίξω τὰς κραυγὰς, αἰτινες ἤρχοντο αὐτομάτως εἰς τὸ στόμα μου, καὶ ἐξηκολούθουν νὰ ἀκροῶμαι.

— Εἶναι ψευδές, ψευδέστατον, ἀνεκράξεν ὁ ἀξιωματικὸς. Ὁ Γουροσλώφ, αὐτὸς ὁ κατ' ἐξοχὴν τίμιος καὶ εὐλιχνῆς ἀνὴρ, μὲ διεβεβαίωσεν. . . Ἄ! ὁ θεῖος εἶναι ὁ θέσας εἰς κυκλοφορίαν τὴν φήμην ταύτην. Εἰς τὸν διάβολον οἱ καταπραμένοι θεοί!

— Εἰς τὴν τιμὴν μου, ἐπανέλαβεν ὁ Ῥοσβλάνης, ἡ πριγγίπησσα εἶναι ἀρκετὰ ὠραία, ὥστε δύναται νὰ διατάξῃ ἐν ἐγκλημα καὶ νὰ τὴν ὑπακούσῃ.

Κατῶρθωσα νὰ ἐγερθῶ, καὶ τοι ἐκλονίζοντο οἱ πόδες μου. Τὰ χεῖλη μου εἶχον ξηρανθῆ. Αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον ἐκ τοῦ πυρετοῦ. Ἐβλεπον ἐμαυτὴν περιστοιχισμένην ὑπὸ ἐχθρῶν, ὡς ἐν ἀπαισίῳ ὄνειρῳ. Διὰ τῆς καρδίας ἐζήτου τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἐσκεπτόμην: Ποῦ εἶναι λοιπὸν αὐτός; Ποῦ εἶναι λοιπὸν ὁ πατήρ μου; . . .

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές.)

## ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

Μοι παρετήρησάν τινες ἐκ τῶν ἐχόντων τὴν ἐπιπέσειαν νάναγινώσκωσι τὰ ἔργα μου ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον, ἐάν ἐν τῇ ἐξοικονίσει σκηνῶν τινοῦ ὁ κάλαμός μου ἦτο ὀλιγώτερον ἀνεμίμος. Κυρίαί τις μάλιστα ἡ δεσποινίς; ἀγνώω, ἔσχε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μοι ἀπευθύνη ἐπιστολήν, δι' ἧς μοι ἔκαμνε τὴν αὐτὴν παρητήρησιν, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἀπεδεχόμην αὐτήν, διότι μοι τὴν ἔστειλεν ἀναγνώστρια ἀκολουθοῦσα μετ' ἐνδιαφέροντος πᾶν ὅτι γράφω. —Τοιαύτην ἔφερεν ὑπογραφὴν ἢ ἐπιστολήν τῆς κυρίας ἢ δεσποινίδος.

Πρὸς τούτους πάντας, ἰδίᾳ δὲ πρὸς τὴν συμπαθεῖ ἀγνωστον φίλην, ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος, νομίζω καλόν, ἵνα μὴ καταδικάζωμαι ἀναπολόγητος, νὰ εἶπω ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν τοιούτου εἰδους ἔργων δὲν εἶναι κυρίως ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν ἱεροκηρύκων.

Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἐνθυμοῦμαι ν' ἐγγνωσάς που, πλὴν ἴσως ἐλαχίστων ἐξαιρετῶν, ἔργα τοιαῦτα, ἀπῆλλαγμα ἐπαρπλησιῶν σκηνῶν, καίτοι αἱ βάσεις αὐτῶν κατὰ τὸ πλείστον εἶναι ἠθικαί, πιθανόν δὲ καὶ οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν, ἤττον εὐλιχνεῖς, νὰ μὴ λέγῃσι τὴν σκᾶφην σκᾶφην. Ἀλλὰ πλὴν τούτου αἱ Ἀνατολικάι Μουσουλαιαί μου κύριον σκοπὸν προτιθενται τὴν ἀπεικῆσιν σκηνῶν τοῦ μουσουλμανικοῦ βίου, ἐν δευτέρῳ λόγῳ τιθέμεναι τὴν διδασκαλίαν, ἥς τοσοῦτοι ἄλλοι ὑπάρχουσι ταρτοῦσι καὶ ὑποκρίταὶ κήρυκες, τὰς σκηνὰς δὲ ταύτας παρουσιάζω τοῖς ἀναγνώσταις μου ὅσον ἐν ἐστὶ μοι φυσικὰς, ἀκριβεῖς, πλήρεις καὶ κατὰ τὸ δυνατόν πλησίον τῆς ἀληθείας. Πᾶσα δ' ἐπὶ τούτων παρατήρησις, εἴ ποτε ὁ χρωστήρ μου δὲν διέγραφε καλῶς τὰς γραμμάς τῶν εἰκόνων τούτων, θὰ ἐγένετο εὐμενῶς καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδεκτῆ. Ἐπειτα δέ, ἄς ποῦμε καὶ τοῦ φταχοῦ τὸ δίκην, κατὰ τὴν παροιμίαν, οἱ σεμνοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν ἔχουσι καθ' ὅλα δίκαιον, ἐκφέροντες ἀπόφασιν μετὰ δίκην, εἰς ἣν δὲν προσέχουσι πολὺ. Ἀεὶποτε, διὰ παρενοθέσεως ἀγνοτέρων καὶ ἀγιοτέρων αἰσθημάτων, διὰ λύσεως ἀναλόγου, προσπαθεῖ νὰ κολάσῃ τὸ ἀνεμίμενον τῆς ὅλης ὑποθέσεως.

Μετὰ τὴν παρέκδοσιν ταύτην, ἢν ὀφείλων, νομίζω, πρὸς τοὺς μετὰ συμπαθείας ἀκολουθοῦντας τὴν πρόοδον τῆς παρούσης ἱστορίας, ἐπανέρχωμαι εἰς αὐτήν.

Ἡ ἐξακολουθοῦσα ἀδιαφορία τοῦ ζωγράφου παρῶξεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ φλογερὸν πάθος τῆς γυναικὸς, ἥτις ὀσημέραι καθίστατο μᾶλλον τολμηρὰ.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινα, διατελοῦσα ἐν μείζονι συγχύσει τοῦ νοῦ ἢ κατὰ τὰς προηγουμένας, ἐνῶ ὁ νέος κατεγίνετο ζωγράφω:

— Πέτρε! παιδί μου, Πέτρε! τῷ λέγει μετὰ φωνῆς, ἥς ὁ τρόμος προεδίδεν ὅλην τὴν διαταράσσουσαν αὐτὴν ἐσωτερικὴν θύελλαν.

Ὁ νέος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἐκθαμβὸς ἐπὶ τῷ ἀλλακτῶ τόνῳ τῆς φωνῆς ἐκεῖνης.

Εἶδε τὸ ἀλαβάστρινον πρόσωπον τῆς γυναικὸς ἐρυθρὸν, καῖον. Ἐνόμισεν ὅτι, διαρρηγνυμένης τῆς λεπτῆς αὐτῆς καὶ λεῖας ἐπιδερμίδος, τὸ αἷμα τῆς γυναι-

κός, εκείνης έμελλε να εκρεύσῃ ἐκ τοῦ προσώπου πλήρως φλογών.

— Κυρία, εἶπε, τί ἀγαπάτε;

— Δὲν ἐβαρύνθη, ἄστρον μου, ζωγραφῶν.

— Νομίζω ὅτι τοῦτο ἦτο ἀπαιτήσις σας, κυρία μου, υπέλαβεν ὁ νέος, θορυβηθεὶς ὀλίγον διὰ τὸ παράξενον τῆς ἐρωτήσεως.

— Ὡ! ποίος σὲ τὸ εἶπεν; ἤρωτησεν αὐτὴ γελῶσα.

— Νομίζω ὅτι σεῖς, χανοῦμ, υπέλαβεν ὁ νέος. Δὲν εἰζεύρω πάλιν, ἐὰν ἔχασα τὸ μνημονικόν μου.

— Δὲν βαρύνεσαι, ἀρνίον μου...

— Λέγουν, χανοῦμ, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ὄντα ἀλλόκοτα, ἰδιότροπα, ἄστατα· σήμερον ἀποδρίπτουσιν ὅ,τι χθὲς μετ' ἐπιμονῆς ἐζήτουν, καὶ ἴσως...

— Ὁ ὀρισμὸς σου δὲν εἶναι πλήρης! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ καυχάζουσα. Σήμερον λακτίζουνσιν ὅ,τι χθὲς ἐπεθύμουν!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐφήρμοσεν ἐν τῇ πράξει τὰ λεγόμενα. Χρόματα, ὀκρίθας, χρωστήρες, εἰκῶν, ἀπαντα ἀνετράπησαν διὰ χαριστάτου λακτίσματος τοῦ γλαφυροῦ ποδός της.

Συγχρόνως δὲ ἐγεγρθεῖσα, παράφρων πλέον ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐκτὸς ἐκυτῆς, παραπαίουσα τὰς φρένας, ὠρμησε πρός τὸν νέον, ὅστις ὑποχωρήσας βήματά τινα, διέφυγε τὴν περίπτυσιν τῶν βραχιόνων της.

— Ἄλλὰ τί εἶσαι λοιπὸν σύ; ἀνέκραξεν ἐκφρων ἡ θωμαίνις. Δίθως, μάρμαρον, γρανίτης! Ἐκ τίνος ἐπλάσθης οὐσίας, κακούργε, ἀλιτήριε, προδότα, σκύλλη, χριστιανέ! Ἦ εἶσαι τρελός, ἀνόητος, ἡλίθιος!...

— Τί εἶμαι, κυρία μου; υπέλαβεν ὁ νέος μετὰ ἀξιοπερπεσίας. Εἶμαι ἀνθρώπος ἔχων ὀλίγην συνείδησιν, συναισθανόμενος τὰ καθήκοντα πρός τὴν φιλοξενίαν καὶ ὁποῖος σεβασμὸς ὀφείλεται πρός αὐτήν, ἔχων ὀλίγον νοῦν, ὅπως σκεφθῶ ὅτι ὅ,τι διαλογίζεται ὁ τεταραγμένος νοῦς σου καὶ ὀρέγεται ἡ ἱερὸς καρδιά σου εἶναι ἀνίσηρον καὶ ἀξίον περιφρονησεως!

— Ὑποκριτὰ ἀσυνείδητε! Ἀλλάξεις γνώμην καὶ φρονήματα ἐναλλάσσων καὶ τὰ δωματία, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐργάζεσαι. Ἄλλα φρονεῖς ἐδῶ καὶ ἀλλέως σκέπτεσαι ἀλλοῦ!

— Κυρία, ἕως ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ νέος μετ' ὀργῆς.

— Ἄ! ἔχομεν καὶ ἀπειλάς! Ἐχιδνα ἰσοδῶλε, μιὰρὲ γκιουρ!

— Εἰπέτε, εἰπέτε καὶ ἄλλα, υπέλαβεν ἀταράχως ὁ νέος, προσπαθὼν νὰ κατασιγάτῃ τὴν ἐξεγερθεῖσαν ὀργὴν του ἐπὶ τῇ ἐκτοξευθείσῃ κατὰ τοῦ ἐρωτός του συκοφαντίᾳ. Εἰπέτε καὶ ἄλλα ἴσως ἐκχύνουσα τὴν κατ' ἐμοῦ χολήν

σας, αἰσθανθῆτε τὸν ἑαυτὸν σας μᾶλλον ἤρεμον, μᾶλλον σώφρονα.

— Ὡ! συγγνώμην, παιδί μου, συγγνώμην ἄστρον μου! συγγνώμην ἀρνίον μου! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ, γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ νέου. Μὴ ὀργίζεσαι διὰ τὰς ὑβρεῖς μου... Βλέπεις πόσον ὑποφέρω... βλέπεις πόσον πάσχω... Εἴμαι παράφρων, εἴμαι ἀκαταλόγητος, διότι σὲ ἀγαπῶ, διότι σὲ λατρεύω...

— Ἐγέρθητε, κυρία μου ἐγέρθητε, εἶπεν ὁ νέος; οἰκτιρῶν τὸ δυστυχὲς πλάσμα.

Καὶ ἦτο ἀξία οἰκτιρμοῦ ἡ πτωχὴ γυνὴ, μεθ' ὅλην τὴν πτώσιν, ἐν ἣ εὐρίσκετο. Ὁ ἔχων καρδίαν βαλέτω κατ' αὐτῆς τὸν λίθον, εἰ δύναται.

— Ἐγέρθητε, κυρία μου, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ θέσις σας.

Καὶ ἔτεινε τὴν γεῖρα, ὅπως ἀνεγείρη τὴν πεποιθεῖν ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις ὅμως λαβούσα διὰ τῶν δύο χειρῶν κατεκάλυφεν αὐτὴν διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων.

— Ὡ! εἶμαι πρὸ πολλοῦ ἰδική σου, ὠλόλυξε θωπεύουσα διὰ τοῦ ὑγροῦ ἐκ τῶν δακρύων προσώπου της τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου, εἶμαι ἰδική σου!...

Ὁ νέος διὰ κινήσεως ζωηρᾶς ἀνήγειρεν αὐτὴν πνευστιῶσαν, ὀλοπόρφυρον, κλαίουσαν.

Μεθ' ὅλην ἐκείνην τὴν παραφοράν, ἡ γυνὴ ἔμεινε μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, ὡς κατάδικος.

— Ἀυπῆσου με, λυπήσου με, ἐφέλλιζε κρατοῦτα αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Τόσον καιρὸν πάσχω, τόσον καιρὸν σὲ ἀγαπῶ... Σὺ δὲν ἐνόηεις τίποτε... ἦσο τόσον ἀδιάφορος... τόσον ἀπαθής... Σὲ κατηγοροῦν κατ' ἐμαυτὴν ὡς ἀνάξιον τοῦ καταφλέγοντός με πάθους, ὡς ἀνόητον... Καὶ ὅμως ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μὲ κατέβαλε, μὲ ὑπεδοῦλονε, τί λέγω; μὲ ἐξυπέλιξε!...

— Ἦσυχάσατε, κυρία, πρός Θεοῦ, ἠσυχάσατε, υπέλαβεν ὁ νέος ἡρέμα, ὀδηγήσας τὴν λιποψυχούσαν σχεδὸν γυναῖκα πρός τὸ παρακείμενον διβάνιον. Καθίσατε, ἀναπαυθῆτε, εἶναι πυρετός ἀπλοῦς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπάθετε, θὰ παρέλθῃ... εὐχομαι νὰ παρέλθῃ. Εἴθε, ὅταν σὰς ἐπανιδῶ, νὰ σὰς εὖρω ἐπανακτήσασαν ὅλην τὴν φρόνησιν, ὅλην τὴν σωφροσύνην, ἣν ὀφείλει νὰ ἔχῃ πᾶσα γυνὴ, εἰς ἣν ἀγαθός καὶ ἄριστος σύζυγος ἀφιερόνει τὴν λατρείαν του καὶ ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶ τὴν τιμὴν καὶ ὑπόληψίν του.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! ἀγνοεῖς ὅτι μὲ φωνεύεις;... δὲν καταλαμβάνεις ὅτι σπαράσσεις τὴν καρδίαν μου; ὅσα μοῦ εἶπες, πιθανὸν νὰ εἶναι καλὰ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐνόω τίποτε, δὲν εἶμαι εἰς κατὰ

στασιν νὰ ἐννοήσω. Ἐν μόνον ἤξεύρω, ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ ὅτι ὁ ἔρωσ μου δύναται νὰ μὲ ὠθήσῃ εἰς ἐγκλημα!...

Καὶ μετὰ τινα παῦσιν:

— Ἀκούεις; εἰς ἐγκλημα; προσέθηκε διὰ φωνῆς, ἐν ἣ περιείχετο ὀλόκληρος ἡ λύσσα καὶ ἡ ζηλοτυπία γυναικός, προσβληθείσας εἰς ὅ,τι ἔχει πολυτιμότερον, εἰς τὴν φιλαυτίαν της.

Ὁ νέος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. Στηρίζων δὲ ἐπ' αὐτῆς βλέμμα αὐστηρῶς ὀργίλον:

— Δύνασθε νὰ γάμητε, χανοῦμ, ὅ,τι θέλετε, εἶπεν. Ἄλλ' ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ κηλιδώσω τὴν ἰσρότητα καὶ τὸ ἀσπίλον τῶν αἰσθημάτων μου. Ὑγιαίνετε, καλὴ μου μήτερ, προσέθηκε.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποφασιστικῶς τοῦ θαλάμου, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου διεδραμηκτίσθη ἡ σκηνή, ἥς ὑπῆρχεν ὁ κυριώτερος ἦρος.

Ἡ γυνὴ ἀνετινάχθη, ὅπως δράμμη ὀπίσω του. Ἄλλ' ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐνώπιόν της, μετ' ὀλίγον δὲ εἰκοῦσθησαν τὰ βήματα τοῦ νέου ἀποκρυπόμενα.

— Ἄχ! ἐστέναξεν ἡ γυνὴ, ἀνυψούσα τὸ βλέμμα.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ στεναγμὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ τελευταῖος καὶ ὅτι ὁ ἀναχωρῶν νέος συνεπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ψυχὴν της.

Ἡ μεγάλη ταραχὴ, ἥτις κατείχε τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ ἰσχύς, ἣν ἦντλει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκ τῆς νευρικῆς αὐτῆς καταστάσεως, αἰρῆνης παρέλυσεν.

Χαλαρωθείσης ἀπαξ αὐτῆς, ἡ γυνὴ κατέπεσεν ὡς νεκρὰ ἐπὶ τοῦ διβανίου, ὀλολύζουσα ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ καὶ δάκνουσα τὰ προσκεφάλαια ἐξ ἀπογνώσεως!

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

Η ΧΛΩΡΙΣ

Μυθολογικὴ παράδοσις

Ἦτο θέρος...

Τὸ τέρμα τοῦ συμποσίου πολυποικίλου, πλουσίου, καρσκευτοῦ καὶ θείου δοθέντος ἐν τῷ οὐρανῷ—τοῦ ὁποίου ἡ εὐδωδὴς κνίσσα μέχρι τῆς γήϊνης σφαίρας φθάνουσα διήγειρε τὴν ἀπὸ πολλοῦ ὑπνώτουσαν ὀρεξιν φιλασθένων τινῶν στομάχων—ἐπισφραγίζεται διὰ τῆς κενώσεως κύμβους ἀργυροχρόσου καὶ πλήρους μελιηδέος καὶ ἀρωματώδους νέκταρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐντροφώντες οἱ συνδαιτημόνες Θεοὶ, ἐμεθύσθησαν

ἀπαντες, ἢ μᾶλλον, ἐγένοντο ζωηρότεροι τοῦ συνήθους.

Ὁ πολύπειος Ζεὺς ἐπὶ τῇ ἐκτάτῳ ταύτῃ ζωηρότητι ὤρεθη νὰ ἀκουσῇ καὶ πάλιν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς—ὡς ἂν δὲν ἤρουν αὐτῷ τόσα προγόγια—καὶ ἐπὶ τῷ δυσχερεῖ τούτῳ σκοπῶ ἐξελέξατο ὡς συμπλάστριαν αὐτοῦ τὴν πολυθάλαστον Θέμιδα. . . . .

Μετὰ ἐννεάμηνον σιωπῆν—περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου—ἡ συμπλάστρια Θέμις ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ παραδόξους φωνὰς, ἐπὶ ταῖς ὁποίαις ὁ Ὀλυμπος σύμπας ἐτάραχθη καὶ οἱ Θεοὶ ἔβυσαν τὰ ὦτα αὐτῶν, ὅτε δὲ εὐηρεστήθησαν νὰ θέσωσιν αὐτὰ καὶ πάλιν εἰς ἐνέργειαν ἀκροάσεως, κλαυθμηρισμὸς λεπτός, ἡχηρὸς καὶ ἠδύς προσέβαλε τὰ ἀκουστικὰ αὐτῶν τύμπανα, καὶ διὰ μιᾶς ὁ Ὀλυμπος ἐπρασινίσε, οἱ Θεοὶ ἐχάρησαν, ὁ Ζεὺς ἔμειδίασε, ἡ Θέμις ἠλευθερώθη καὶ ἐγεννήθη ἡ *Χλωρίς*!..

Κόρη λοιπὸν γλαυκώπις, χαρίεσσα, πολυθέλητρος, ῥομαντικὴ, ἐαρινὴ καὶ μαρτυρική διεδέχθη τὴν εὐωχίαν, τὴν ἠδονὴν, καὶ τοὺς τόσους πότους καὶ φωνὰς, τὴν ταραχὴν καὶ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος κατετάραξε τοὺς τότε ἐπιγείους. Ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη, οὗτοι ἐώρασαν φαιδρῶς καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν *Χλωρίδα* ὡς θεάν τοῦ ἔαρος καὶ τῶν ἀνθέων. Αὕτη πρὸς ἀντάμειψιν καὶ ἐκφρασιν εὐαρεσκείας, ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας—τοῦ ἔαρος—ἐξηκολούθει κλαυθμηρίζουσα ἀδιακόπως, ὥστε ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἀνησυχῶν ἐθύμως, ἐσυγχύσθη, ἐκ τῆς συγχύσεως ταύτης ἀνέβη τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ θερμαιομένης τῆς κεφαλᾶς αὐτοῦ, συναιθερμαίνετο καὶ ὁ κόσμος. Ἐπὶ τῇ θυμῶδει τότε διαταγῇ τοῦΔιὸς ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ οὐρανοῦ, ἔκτοτε δὲ μόνον κατὰ τὸ ἔαρ, τὴν ἐποχὴν τῶν γενεθλίων τῆς, δίδει αὕτη τριμηνιαίαν ἐορτὴν ἀνοίγουσα τὰς πύλας αὐτοῦ, ἀφοῦ προηγουμένης δι' ἀναλόγων θωπειῶν κατόρθωσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπὶ τούτῳ συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς τῆς, θεωρουσα αὐτὸ ὡς σπουδαίαν ὑπηρεσίαν.

Ἱκαναὶ ἐδόθησαν ἐορταί τοῖς θνητοῖς ὑπὸ τῆς *Χλωρίδος*, παρῆλθεν ἡ παιδικὴ αὐτῆς ἡλικία, καὶ τῇ ἐπετράπη τέλος νὰ κατέλθῃ μόνη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θείας αὐτῆς Δήμητρος. Ἦτο πρῶτα. Ἡ χλοερὰ φύσις ἦτο δροσερὰ ὡς τὸ μέτωπον κόρης ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ριπίζομενον. Ἐφάνη λοιπὸν καὶ *Χλωρίς* ἐν τῷ γήινῳ κόσμῳ αἰγλήσασα καὶ ἀπῆλθησε γνωρίζουσα ἄρκετούς· σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν λαμπρὸν καὶ ζωηρὸν Φοῖβον καταγιόμενον νὰ θερμάνῃ τὴν ψυχρανομένην Δήμητραν. Ἐξωγογγήσεν ἤδη ὁ Φοῖβος τὰ περίξ καὶ ἡ *Χλωρίς* ἐπει-

δείκνυται τοῖς βροτοῖς ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Ἔχει ὠραίους κνανοὺς ὀφθαλμοὺς, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα, λέγεται ὅτι ἐχάρισεν αὐτῇ ὁ Ποσειδών. Ἡ κόρη αὐτῆς λευμένη, χρυσιζουσα καὶ ἀστραπηδόλος εὐοδιά, ἐκάστη αὐτῆς θοῖξ λήγει εἰς εὐχρον καὶ ζωηρὸν κάλυκx. Φέρει ἐσθῆτα μακρὰν, οἷαν θὰ ἔφερε πᾶσα θεὰ συνενούσα ἅπαντα τὰ χρώματα καὶ συνιστάμενα ἀπὸ εὐχρο ἀνθέων πέταλα. Οἱ μικροὶ καὶ χαρίεντες πόδες αὐτῆς—οὓς θὰ ἐξέλεγε πᾶσα αὐτάρεσκος γυνὴ—εἰσὶ γυμνοί, μὴ πληγονόμενοι ὁμως, ἀλλὰ βαίνοντες στερεῶς: ὅπου καὶ ἂν πατήσωσι γεννᾶται ἢ ἀνθος... Κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς χεῖρα κιατῆρα κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτῆς, ὃν ἐκ τῆς φιλοπαιγμοσύνης τῆς ἐλησημόνησεν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ Ἀητινοθοῦς, τὴν ἀριστερὰν δὲ, κρατοῦσαν κίερας, ἐκτείνουσα, βάνει ἄνθη, ἄνθη, ἄνθη! Φεύγει, πετᾶ, ἐλαφρὰ, μειδιάσα, χαιρούσα, ἀγαλλομένη, φιλοπαιγμων. Τοὺς πάντας γαιρετίζει μετὰ ζωηρᾶς καὶ ἀγνῆς αἰδημοσύνης, πλὴν... αἴφνης χάνει πρὸς στιγμήν τὴν ζωηρότητα τῶν ἀθῶων αὐτῆς θελητήρων... Ἐρᾶται!.. Καὶ ποῖα γυνὴ μένει ἀνέρατος;... Ἐανθὸς καὶ ἠδύς νεανίας ἐποφθαλιμὰ αὐτὴν ἠδυπαθῶς. Αὕτη ἐκ τῆς συστολῆς κατανεύει τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τοῦ Θεοεικέλου νεανίου, καὶ πρὸς στιγμήν κινδυνεύει νὰ πέσῃ ὁ τῆν κεφαλὴν αὐτῆς, ἐπιχαρίτως κοσμῶν, καὶ ἐκ λευκῶν ἀνθέων συνιστάμενος στέφανος. Ὁ ἀγλαομόρφος νεανίας εἶναι ὁ Ζέφυρος. Ἡ πολυθέλητρος *Χλωρίς* πλησιάζει αὐτὸν... ἡ καρδιά ἀμφοτέρων πάλ्लει, δεχομένη μεθ' ἠδονῆς τὰ βέλγη τοῦ μικροῦ ἔρωτος. Εἰς ἐκάστην τοῦ Ζεφύρου θωπειάν, εἰς κάλυξ ἀνοίγεται, ἐν ζωηρόχρουν ἄνθος κοσμεῖ αὐτήν. Ἀμα δὲ ὁ Ζέφυρος περιπτύσσεται αὐτὴν θερμῶς, ἅπαντα τὰ ἄνθη τὰ σχηματίζοντα τὴν παικιλόχρουν καὶ μοναδικὴν αὐτῆς ἐνδυμασίαν, ἐκχέουσι μύρα τερπνά, μύρα ἄρωματώδη... .

Οἱ δύο ἐρασταὶ εἶναι εὐτυχεῖς, εἶναι κατιυχαριστημένοι, εἶναι εὐδαίμονες!..

Ὁ πατὴρ Ζεὺς κῦχαριστήθη ἐκ τοῦ ἐρωτικῆ τοῦτου συνοικεσίου—διότι ὠμοίαζεν πολὺ τὰ ἰδικά του—καὶ ἀνυπομόνως περιέμενε τὸν ἐγγονον αὐτοῦ... . Πολὺς δὲ παρῆλθε καιρὸς καὶ ἡ *Χλωρίς* μετὰ τοῦ *Ζεφύρου* ἔτεκεν υἱόν. Τὸν υἱὸν τούτον ὠνόμασαν *Καρπῶν*.

Ἐπὶ τῇ παιδοποιεῖᾳ ὁ Ζέφυρος ἤρχισε νὰ γαυριᾶ, νὰ υπεραίρηται καὶ νὰ φυσᾶ, ὡς πράττουσιν ὅλοι οἱ πατέρες, πρὸ πάντων εἰς τὰ πρωτότοκά των. Ἄλλ' ὁ εὐλογημένος πατὴρ Ζέφυρος, ἐφύσησε τόσον σφοδρῶς, ὥστε συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰακίθου!.. ἐπὶ

τούτῳ ἐξῆγειρε τὸν θυμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐξώρισε αὐτὸν εἰς τὸν Ταῦγετον!

Φαντάσθητε τὴν θλίψιν τῆς *Χλωρίδος*. Δὲν ἐξήρχετο ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ θλίβις ἐζωγραφεῖτο εἰς ὅλων τῶν φίλων αὐτῆς τὰ πρόσωπα. Ἀδμηροῦντες περιέμενον αὐτήν. Αὕτη ὁμως ἠναγκάσθη νὰ φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ τὸν μόνηρον βίον.

Ἐφάνη τέλος πάντων μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ῥοδινὴ, εὐχαμπτος καὶ γλυκεῖα, κατὰ τὸ εἰωθὸς, πολυπτυχον καὶ πλούσιον φέρουσα ἱματισμὸν καὶ κρατοῦσα ἄνθη! Διεχωρίσθησαν ἀμέσως οἱ ἀναμένοντες αὐτὴν θνητοί, σχηματίσαντες ἰδιαίτερος φάλαγγας καὶ τάξεις. Αὕτη ἀγαλλομένη καὶ χαιρούσα ἐπὶ τῇ τιμῇ ἧς ἤζιουτο, ἐχώρισε ἐπίσης τὰ διάφορα ἄνθη κατὰ χρώματα. καὶ ἤρξατο ῥιπτουσα αὐτὰ ἰδιαίτερος εἰς ἕκαστον ὄμιλον. Ἐρριψεν ἄνθη λευκά καὶ οἱ ταῦτα δεχθέντες ἐδέχοντο τὴν ἀθωότητα, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν. Προσέφερον ἄνθη ἐρυθρά, καὶ οἱ λαβόντες ἐγένοντο πλοῖοιοι, εὐθαρσεῖς καὶ ἰσχυροί. Ἐδωκεν ἄνθη πορτοκαλλόχροα, καὶ οἱ συλλέξαντες αὐτὰ νῦχαριστήθησαν, ἀνεγνώρισαν τὸ ὄρωτον. Ἐστεφάνωσε τινὰς με ἄνθη πρασινοπὰ καὶ οὗτοι ἤλπισαν, ἠσθάνθησαν ἠδονῆν, κτύχησαν. Ἐνεχειρίσεν εἰς ἄλλους ἄνθη ἰόχροα αὐτοὶ δὲ ἐγένοντο μετριόφρονες, δειλοί, εὐαίσθητοι. Ἐερανε τινὰς με ἄνθη βαθυκύανα καὶ ἐκεῖνοι ἐγένοντο σεμνοί, ἐπιστήμονες, ἐρασταὶ τοῦ καλοῦ. Ἐκόσμησε καὶ τινὰς με ἄνθη ῥοδόχροα καὶ οὗτοι ἐσχον τὴν ἠδυπάθειαν καὶ τὸν ἔρωτα!.. Ἐμειναν ὁμως καὶ μερικοὶ μὴ λαβόντες ἄνθη. Οὗτοι—ὡς πάντοτε εὐρίσκονται φιλόψογοι εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις—ἤλθον ἵνα ψέξωσι τὴν γενναιόδωρον Θεάν. Ἄλλ' ἔμεινον εἰσέτι τρία χρώματα ἐν τῷ κέρατι τῆς *Χλωρίδος*: τὸ κίτρινον, τὸ πορφυροῦν καὶ τὸ μέλαν. Τὰ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν. Οὗτοι ἀπλήστως τὰ συνέλεξαν, καὶ οἱ μὲν τὰ πρῶτα λαβόντες ἐγένοντο ἀδύνατοι, δουλοπρεπεῖς, ζηλότυποι· οἱ τὰ δεύτερα ματαιόφρονες, ψεύσται, καὶ ἐγωῖσται, οἱ τὰ τρίτα δυστυχεῖς, φιλάσθεντοι, περίλυποι!.. .

Ἡ *Χλωρίς* ἔσχε, ἔχει καὶ ἔξει τοὺς ἰδικιτέρους αὐτῆς λατρευτάς, ὀπαδοὺς, μύστας, ἱεροφάντας καὶ θιασώτας. Ἐκ τούτων διακρίνονται κυρίως βοτανικοὶ ἐμβριθεῖς, ποιητὰι πτερόεντες, ἀνθοκόμοι ἐρωτόλοιοι φυτοτρόφοι πνευματώδεις χλοολόγοι μελετητικοὶ νεανίσκοι ἐρωτόληπτοι, κόραϊ φιλοπαίγμονες, παρθενοὶ ἀθῶαι, κηπουροὶ ἐργατικοί, φιλανθεῖς βαθύπλουτοι, λόγιοι εὐπαιδευτοὶ, ὅλοι κατὰ διαφοροὺς τρόπους καὶ τάξεις ἀκολουθοῦντες αὐτὴν πιστῶς καὶ

λατρεύοντες· αὐτὴν θερμότεατα. Μόνον ἐγώϊσταί, οἰηματῖαι καὶ σχολαστικοὶ δὲν ἐπλησίασαν, οὐδὲ τολμῶσι νὰ πλησιάσωσιν αὐτήν. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα — οἱ σχολαστικοὶ — ἤθελον ποτέ, κατὰ τινὰ παράδοσιν, νὰ προσφέρωσιν αὐτῇ ὡς θυσίαν ἀγνωσῶ πάσους κεκοινασμένους τόμους, καὶ πόσα δυσανάγνωστα χειρόγραφα. Ἄλλ' αὐτὴ ἀηδίασεν, ἐνεθυμήθη τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους . . . καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ ἐκυτοὺς βλασφημοῦντας. Οὗτοι θυμωθέντες ἐπὶ τούτῳ, ὠρίσθησαν νὰ μὴ ἀναφέρωσι πλέον τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἀργότερον — ἀγνωστον αἰ ἀπὸ πείναν — ἀπεκάλεσαν αὐτὴν τινὲς Φλωρίδα ἕτεροι Φλώραν, καὶ ἄλλοι Θαλλώ.

(Χλωρίς Κωρ/πόλεως).

## ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Οἱ ἄγγλοι λωποδύται καὶ ἐκτὸς τῆς πατρίδος αὐτῶν γαίρουσιν ἐπόλην ὅτι εἶναι οἱ ἐπιτηδειότεροι εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κλοπῆς πάντων τῶν λωποδυτῶν τῆς ὑψηλίου. Ἐσχάτως ἐν Παρισίοις κύριός τις ἐν τινι σταθμῷ λεωφορείων ἀπολέσας οὕτω τὸ βαλάντιόν του ὥμοσε νὰ ἐκδικηθῆ· ἀγοράσας ἕτερον ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ, ἀντὶ γορημάτων χάριτιν ἐφ' οὗ ἐγράψε τὰς λέξεις ταύτας. Ταῦτην τὴν γορὰν θὰ σὲ κλέψω ἐγὼ ἔνυπόλυτε.

Μεταβὰς δὲ εἰς τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἐπερίμενε προσέχων τίς ἐκ τῶν λωπο-

δυτῶν τούτων ἤθελεν προτριβῆ ἐπ' αὐτοῦ· καὶ ὡς ἤθελε ἐνόησε τι, νὰ προκαλέσῃ ἀμέσως τὴν σύλληψιν αὐτοῦ.

Ἄλλ' εἰς μάκρην ἐπερίμενον ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν βαρυνθεὶς δὲ ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλὰ πρὸ τούτου ἠθέλησε νὰ πιστοποιηθῆ, ἂν τὸ βαλάντιον ἦτο εἰς τῆς θέσιν τοῦ φορέματός του ἐν ἧ ἔθεσεν αὐτό· ἦτο ἐκεῖ· — τὸ ἔλαβε μηχανικῶς, τὸ ἤνοιξε καὶ παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως ὅχι τὸν χάρτιν δὲν ἔθεσε ἀλλ' ἰσχυρὸν ἑτέρου χρώματος κυανοῦ καὶ φέροντα τὴν εἰρωνικὴν λέξιν, «*Α κατεργάρη!*»

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν γυναικῶν» ἀναφέρει ὅτι 36 γυναῖκες γαλλίδες εἶναι διδάκτορες καὶ προλῦται τῆς Ἱατρικῆς, τῶν τεχνῶν, ἐπιστημῶν κτλ.

Ἐν χωρίῳ τῆς Χίου Βροντιάδῳ ὑπηρετῆς ἤρῳτο νεάνιδός τις. Τὸ ἔσπερας μετὰ τὸ πέραν τῆς ὑπηρεσίας του ἀπήρχετο ἵνα κλιώσῃ μετὰ τῆς ἀγαπῆτῆς του. Πρὶν πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπυροβόλει· φθὰς δ' ὑπὸ τὸ παράθυρόν της ἔριπτε πετράδια, καὶ ἐκείνη ἀκούουσα τὸ σύνθημα προέβαιεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐγένετο ἡ ἐπομένῃ συνδιάλεξις. — Καλὴ ἑσπέρα ἔσενου. — Καλῶς τὸν Λιοντῆ. — Καλὰ σοὶ ἔσενου; — Καλὰ Λιοντῆ. — Ἦκουσες τὸ μπούμ. — Ἦκουσά το. — Ἐγὼ μού τ'ανε. . . Μετὰ μακρὰν δὲ διαμονὴν ἐν σιωπῇ, ἔλεγε, πάλιν. — Καλὴ νύκτα ἔσενου. — Στὸ καλὸ Λιοντῆ. Καὶ ἡ ἔσενου εἰσῆρχετο καὶ ἐκλείει τὸ παράθυρον, ὃ δὲ Λιοντῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἔτοιμος νὰ ἐπανέλθῃ, τὴν ἐποιούσαν πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ διαλόγου.

Δύο Χίοι καταλήφθησαν ὑπὸ σφοδρότατης τρικυμίας· ἐνῶ δὲ κατ' ἀρχὰς ἀμφοτέροι ἐντρομοὶ ἐσιώπων, αἴφνης ὁ ἕτερος τούτων ἀναφωνεῖ κλαίων· «*τώρα μπλὶ εἶναι ποῦ θὰ μπνιγούμενε· ἀχ θεέ μου ἔντ' ἂν αὐτὸ ποῦ πάθεμενε;*» Τότε καὶ ὁ ἄλλος τοῦ λέγει «*Μπρὲ ἐν με κοφτεὶ ποῦ θὰ μπνιγῶ μόν' μ' ἔντα· μοῦτρα θὰ πάγωμενε στὴν Χιὸ.*»

## ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

### ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΒ'

Ἡχὼ

Ἐλυσε δ' αὐτὸ μόνος ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΨΑΡΑΣ.

### ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΓ'

Ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας μου. Στὴ λύτη μου ἐπάνω, Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἀποφάσισα ἀμέσως ν' ἀποθάω. Ἐυράφι ἐπῆρα κοφτερό, χωρίς νὰ γύσω δάκρυ, ἔκοψα τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν ἄκρη. Ἄλλὰ, τί θαῦμα ἀπίστευτο! ἀντὶ σὲ τάγου χῶμα Εὐρέθηκα αἰφνίδια σὲ φημισμένο ἰώμα, Ὅπου εὗρηκα τὸν ἄνδρα μου σὲ θρόο καθισμένο Ἀπὸ ἀστραπέδες καὶ σύγνερα καὶ δόξα κυκλιμένο.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν προσφέρεται ὡραία εἰκὼν.

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἑτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμευ γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ»** ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΪΣ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ,

Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.

Ἐν ΝΑΥΠΑΓΙῳ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἱατρῷ.

Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.

Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφείῳ τῆς «Σφίγγος»

Ἐν ΙΟΑΚΗι παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.

Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑι παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.

Ἐν ΖΑΚΥΝΘῶι παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.

Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΔΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεὶ Παναγοπούλῳ.

Ἐν ΒΡΑΙΛΑι παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπαδόγλῳ.